

[Chr. Rasmussen.]

sige, at den erfaring, jeg har fået i de år, jeg har arbejdet indenfor jordlovsudvalget, går nu ærlig talt ud på, at man har udstykket for hurtigt på en hel del af de arealer, som er indvundet på det ene eller det andet område. Der er ikke noget mere trist end at komme og se en del nyoprettede brug, hvis jorder i virkeligheden endnu ikke er kultiveret så meget, at de pågældende mennesker er i stand til at opnå de eksistensmuligheder, de har forventet, da de gik ind til det. Efter min bedste overbevisning må man affinde sig med, at de arealer, man således indvinder, i en meget lang årrække på en eller anden måde skal drives samlet, indtil bakterielivet i denne jord er tilstrækkeligt udviklet, så den i virkeligheden er udstykningsmoden og kan danne grundlag for en husmandsfamilies eksistens.

Jeg vil slutte med at udtrykke håbet om, at vi i det udvalg, der nu bliver nedsat, må kunne nå det bedst mulige resultat af de her foreliggende forslag.

Sønderup: I de betragtninger, det ærede medlem hr. Aage Fogh fremførte, søgte han i høj grad at berolige os ved at stille i udsigt, at der såmænd ikke sker så forfærdelig meget ved gennemførelse af det foreliggende lovforslag, for der vil jo ikke ske nogen synderlig forandring. Deri kan jeg nu ikke være enig med det ærede medlem. Der vil da ske det fundamentale og afgørende, at man indsnævrer den familiekreds, som vi fra vor side har sat så overordentlig meget ind på at værne om. Hvis lovforslaget vedtages i den foreliggende skikkelse, er det ensbetydende med, at man gør slægten mere rodløs i forhold til de besiddelser, den har. Dertil kommer, at forslaget åbner ganske overordentlig rige muligheder for at betjene sig af administrative og vilkårlige beføjelser. Jeg vil vurdere det sådan, at almindelige magelæg mellem to ejendomme fremtidig overhovedet ikke kan foretages, uden at man kommer i klammeri med jordlovsudvalget forholdvis omgående.

Der sker ikke noget ved det, siger det ærede medlem hr. Aage Fogh. Jo, jeg kan forsikre, at det ærede medlem nok skal gøre sine erfaringer for, at der vil komme til at ske noget, hvis dette lovforslag bliver vedtaget. Jeg syntes også til at begynde med, at

det så så forholdsvis uskyldigt ud, men jo mere jeg beskæftigede mig med det, jo mere betænkelig blev jeg, og det er gået op for mig efterhånden, at der er mange musereder i lovforslaget.

Hvad angår ejerskiftesager, er jeg enig med det ærede medlem hr. Aage Fogh i — og det gav jeg også udtryk for — at der er problemer i den forbindelse, og jeg gav også udtryk for, at vi vil være med til på en eller anden måde at løse disse problemer. Men på den anden side er denne sag vel heller ikke mere presserende, end at vi nok har tid til at vente det års tid, det antagelig vil være, inden realkreditkommissionen har tilendebragt sit arbejde.

Lad mig føje til, at jeg kan ikke dele den tyrkertro, det ærede medlem har på betydningen af den konjunkturbestemte rente. Hvis vi foretager en undersøgelse over en længere periode, medens den har virket, viser det sig, at den har ikke haft så forfærdelig megen praktisk betydning, og jeg forsøgte også i mit første indlæg stærkt at fremhæve, at den store indfyldelse, som man i sin tid fra radikal side drømte om at konjunkturbestemt rente og jordrentebesiddelsesformen skulle få, i og for sig ikke har indfundet sig.

Jeg forstår, at lovforslaget skal henvises til udvalg, og jeg skal derfor ikke forlænge diskussionen, men blot gøre en enkelt bemærkning til den højtærede landbrugsminister. Når det er sagt, at det, der var os imellem, i og for sig ikke var målet, men vejen, der skulle gås, er jeg hundrede procent enig deri, men det med vejen er jo heller ikke uvæsentligt, og det viser sig netop, at det er der, uoverensstemmelsen imellem os ligger; det har altså også sin store betydning. Men jeg er glad for, at ministeren understreger, at vi er enige i målet, for derigennem har han bekræftet, at vi fra vor side — hvad figura også viser — altid har villet være med til at foretage udstykning i et betragteligt omfang, forudsat at det skete på naturligt grundlag og med respekt for ejendomsretten. Det er der, den afgørende forskel i denne forbindelse ligger mellem det syn, den højtærede minister har, og så det, der er mit: at jeg ikke finder, det er nødvendigt for at nå de fælles mål, vi har, at gå ad de drastiske veje, som ministeren har afstukket i for-